Any II — Núm. 21

Barcelona 10 de Maig de 1922

LLIBERTAT

CATALUNYA LITERARIA

Director Literari: ANTONI OLLÉ i BERTRÁN — Redacció i Administració: COTONERS, 6, ent.°

Remei Morlius

Preu: 25 cèntims

Articles de Pell

R. TORRES

Sucesor de C. Prieto

Gran assortit en Carteres, Cinturons, Moneders, Correfjes per hábit, Petaques, Bitlleters, Solters, Sacs de ma, Borses, Sarrons, Cananes, Motxiles, Porta-mantes, Porta-llibres, Munyequeres i Relotjeres.
Especialitat amb el encárrecs adobs Preus de fábrica

Plaça del Pi, 2-Barcelona

CALÇATS
MARIAN CUBÍ, 3.

TELEFON 715.G.

FERRAN GUIU

SASTRE

Especialitat amb trajos a mida
Gran sortit de genres per a
la propera temporada

Preus econòmics i per els soscriptors de la
Revista "Catalunya Literaria"
10 per 100 descompte

Sant Pau, 15, pral. **Barcelona**

ES PUBLICA ELS DIES 10 i 25 DE CADA MES

Any II Núm. 21

Barcelona 10 de Maig de 1922

Catalunya Literària

Director Literari: ANTONI OLLÉ i BERTRÁN Redacció i Administració: COTONERS, 6, ent.°

Remei Morlius

FULLS DE LA VIDA

Vetlla d'amor

Al bon amic, En Josep M.ª Guardia, en penyora d'afecte.

I

Tothom esperava amb dalé el retorn d'En Víctor.

Des que s'havia rebut lletra d'ell anunciant la seva molt propera arribada, el poble no reposava.

S'organitzaven festes i gatzares; tothom anava d'ací d'allà com presos de follia, preparant-ho tot amb la mateixa cura que si es tractés de la Festa Major.

I es que en Víctor no era com qualsevol esterrossaire de Vilamunt, no. En Víctor era un minyó savi que feia molts anys que estudiava a ciuat, i que tornava al poble fet un doctor dels més ben doctorats.

Per això la gent se prenía tant d'interés preparant-li l'arrivada, a fi de que en Víctor es trobés bé en el poble i no li vinguessin fal·leres d'entornarse'n.

I així fou que la vetlla abans de l'arrivada del «metge nou» el poble apareixía més engalanat que si es tractés d'un dels més famosos esdeveniments.

I la pobre gent de Vilamunt, que mai no havia viscut moments de tant esplendor com aquells, no podien aguantar tanta alegría dins del pit, i no paraven de saltar i riure, i dançar com uns esbogerrats.

Les fadrines casadores havíen tret de la caixa els millors habillaments per anar a rebre a n'En Víctor.

I començaren aquelles competències de quina faria més goig i quina sería més formosa, perque «com és natural, En Víctor havent acabat la carrera, es preocuparía de cercar-se muller... i en aquest cas la més ben habillada i la més bella, triomfaría de segur...»

De comentaris no en volgueu més... Totes les converses de molts dies ensà, eren a base d'aquell retorn, i res podía interessar que no estés lligat amb aquest afer.

L'única que no participava de tot això era la Nuri, la noieta més pobre del poble, però també la més bella...

I no pas per adversió al qne tornava, que no prenia part en les festes del poble, ans el contrari, sino perque la pobreta ja ho veia que ella no era res comparada amb les noies del poble, totes filles d'hisendats i de gent rica en sa major part... que ella ja se'n adonava que totes li tenían adversió porque era pobre, i tothom s'allunyava d'ella per aquest motiu...

Pobre Nuri! En la seva cabana, al costat de la seva pobre mare, que de tan vella havía perdut el sentit de la vista, la Nuri suspirava recordant temps ditxosos, que per dissort no tornarían...

Eren jorns de jola, de quan ella era encare infant... i en Víctor també... i tots dos eren pobres i eren feliços... recordava aquells jocs de cada dia, devant de la mateixa cabana d'ara, i aquelles corregudes per les muntanyes i pels prats, entrellaçats de mans, cercant flors i caçant papellones.

Aleshores era tot una alegría sense parió... El pare vivía i portava bon jornal, i podien menjar càda dia...

Després vingueren els dies tristos i els esdeveniments tràgics... En Víctor heradà d'una tía, resident en un país de l'Amèrica del Nord, i portat per les seves inclinacions i pel seu clar talent, va marxar a la ciutat afanyós de petjar Acadèmies d'estudi i Universitats famoses.

Feia molts anys d'això, molts, i encare la Nuri ho recordava amb tots els detalls. Recordava el comiat d'ell, quam li digué que mai l'oblidaria, que hi pensaría sempre en la seva dolça Nuri, i que tornaría, tornaría un dia, ple d'estudis, per fer-la la seva esposa... Això ho digué tot seriós i formal, com un home fet.

I aquell dia que En Víctor havia previst, arrivava ja! I la Nuri veia esvaída per un mai més, la fumerola de dolces promeses d'aquell dia...

Ves, si n'havien passades de coses d'aleshores ensà. El seu pare havia mort i havien restat pobres, molt pobres. La mare havia envellit notablement, i ja era una deferra humana, sense llum a la vista i sense forces al cos

Ell tornaría fet un home, sería un metge eminent. . trovaría un eixàm de donzelles casadores que li brindarien el pler... i s'enmaridaría... i ella quedaría sola... sola amb la seva mare impedida dins d'aquella cabana fosca... perque En Víctor no s'hi fixaría pas amb ella, pobreta i trista, sense joia ni esperança.

I la Nuri plorà... Plorà de la ventura d'aaquells jorns, que com roses resseques s'esfullaven al batre el vent de la realitat.

. . . . . .

. . . . . .

II

Per fi arrivà el moment... La carretera de Vilamunt estava atapaïda de gent de tota mena.

No mancà ni una sola persona del poble que no acudís a rebrer al que arribava.

He mentit dient que no hi mancava ningú. La Nuri no hi anà pas, que la pobreta prous feines tenía aixugant-se les llàgrimes que brollaven abundoses dels seus ulls.

Mes, què hi fa que no hi fos, si ningú no se n'adonà en el poble que la Nuri manqués a rebrer a n'En Víctor.

Es cert que havíen estat amics d'infantesa... «però els temps cambien tant...»

I En Víctor arrivà. D'un tros lluny s'oïen els picarols de la diligència, i tothom es posà en moviment.

L'Ajuntament que assistía en corporació a l'acte, es posà al mig de la carretera per veure venir la baluerna, tan bon punt tombés el revolt.

El moment esperat no tardà en arrivar. Fou una escèna per tots conceptes pintoresca.

La diligència es deturà i entre mig dels crits de joia del poble en pes, aparegué En Víctor, el qual es qudà tot sorprés d'aquella insólida arrivada.

La «banda» del poble, una «murga que deien que era bastant bona» executà una brillantíssima marxa, en la que abundavan forts espatecs de platerets perllongats tocs de «bombo».

Seguidament l'Alcalde, apuntalant la vara en els terrossos de la carretera, pronuncià, mitjansant algunes encallades, l'obligat discurs de benvinguda al fill il·lustre que tornava per glòria del poble.

El minyó estava tot pertorbat. No comprenía tota aquella arrivada fins tots aquells preparatius, aixís és que tan bon pnnt el Batlle acabà el seu exordi, En Víctor no sabent què dir exclamà ple de confusió:

—Senyors, deuen equivocar-se Jo...

—Sí, no cal que parli. No aném pas errats. Vostè és En Víctor Blai, el metge il·lustre, fill del nostre poble, per la seva glòria.

En Víctor no respongué, però tot el seu afany era cercar amb l'esguard, entre la multitut, quelcom que no trobava.

Les fadrines se'l miraven avidiosament. Totes havíen trobat en ell lo que s'havíen forjat; ni més ni menys que un jove formós i ben plantat, de bell mirar i posat escaient.

Totes, emperò, se sentíen plenes de despit al veure el desinterés d'ell, que cap cas semblava fer de veure-les allí...

De sobte la més atrevida s'hi acostà:

—Ola, Víctor—li digué melosament:—

Què no em coneixes?—afegí veient la sorpresa d'ell.—No em coneixies? Soc la Mercè!... No sabs qui soc?... Tan amics que havíem estat...

—La Mercè feu ell?—No recordo!...—i àvidament afegí:

—Escolta: i la Nuri; per què no ha vingut la Nuri?

—La Nuri? Qui vols dir?—exclamà ella, fortament despitada.

—No saps qui és? No ho saps?... Còm pot ésser, Déu meu!

I com foll, la plantà al mig del camí, i desaparegué a tot còrrer en direcció a la cabana de la Nuri

Arribà desalenat. Com un captaire trucà.

—Avant! sentí una veu que cridava.

En Víctor empenyé la porta. La cabana era ben fosca... En un recó l'ombra de la mare impedida, se li aparegué com un aspectre de dolor. Amb el cap demunt la falda de la mare, la Nuri plorava a grans sanglots.

En Víctor en tingué prou amb un esguard. Com a foll entrà a la cabana, i amb una veu que traía tota l'emoció que experimentava, exclamà:

—Nuri, Nuri!...

I quasi al mateix temps, s'oí vibrant el clam d'una altre veu:

—Víctor, Víctor!...

—Nuri, per què plores—feu ell ple d'interés.

—No en facis cas... Soc dolenta, molt dolenta, Víctor... No saps què plorava?

Plorava de la teva sort que tant mereixes, i de la sort que tindrà la teva esposa .. Mes oh! perdònem, Víctor, perdònem. Ves, ves al poble que t'hi espera alegría, i un aixam de noies que t'estimen. Ves, que jo no et podría donar sino tristesa. Mes, abans perdònem.

—De que't tinc de perdonar, Nuri? Nuri meva!—feu ell amorosament, agafant-li les mans. —Sí, per virtut d'aquesta paraula, vull tornar aqueixes llàgrimes que has vessat suara, en fortes rialles de joia. Ho sents, Nuri, Nuri meva? Perque em penso que no em negaràs la mercè més gran que vull demanar-te; veritat que no me la negaràs tú que has sigut tan heròica, adhuc amb las que t'han fet sofrir?...

—Quina mercè és—feu ella plena d'esperança.

—La mercè d'ésser la meva esposa, Nuri. Me la negaràs aquesta gran mercè?

—No, Víctor; no te la negaré—exclamà ella a punt de defallir de tanta felicitat.

. . . . . .

. . . . . .

Eixiren a fóra. El cap-vespre era corprenedor de tan bell. El cel tatxonat d'estels rutilants, talment rialles d'una munió d'àngels...

I amagats entre els arbres, una munió d'ulls plens de ràbia contemplaven la gentil parella, mentres s'alçava a l'aire un murmuri ple de despit.

PERE MATALONGA

A Lloret de Mar

L.: Qui t'ha vist...

(A mon amic M. Torrà.)

Salve platja riallera
fada de la nostra mar
qui t'ha vist .. sent la fal·lera
de retornar-te a ovirar.
Qui t'ha vist dû la dolcesa
de records encisadors
que ha copsat en la bellesa
de tes més preuhades flors...
Qui t'ha vist sent la recança
del teu viurer, franc i bò
envolcallat de gaubança
de pau i de serenò...
Qui t'ha vist—lluny de ta vora
dins al poble o a la ciutat—
et veu, et sent i t'anyora...
i en l'espill de ta bondat,
veu ta vida fulguranta
com el sol que't don sa llum
fresca, pura, exhuberanta
embaumada de perfum...
veu ta fè viva i ardenta,
ta clara ànima d'infant
ton dalit de ferma empenta
i ton cor d'ésser gegant,
que batega en l'armonía
d'aquest mar, tot ell clarò
que't salmeja nit i dia
i't senyala l'horitzó.

Salve platja riallera
fada de la nostra mar
qui t'ha vist sent la fal·lera
de retornar-te a ovírar...

F. PALACIOS

Comiat de dolor *

Al distingit amic En Guillem Tintoré.

M'aparto dels teus murs, ciutat comtal
i em du aferrat, el monstre de la guerra
atenallat el meu cor, amb gest furial,
i el prepara per l'hòrrida desferra
m'aparto dels teus murs, ciutat comtal.

Jo sento en mí, el rosec de l'enyorança
i garfeix el record d'hores d'amor
qui allunyarà de mí tanta recansa
qui em llevarà les hores de tristor
jo sento en mí, el rosec de l'enyorança.

Are he perdut el goig i l'alegría
sols resta una visió, dels temps passats
demà en el campament, la llum del dia
em tornarà el record tan estimat
are he perdut el goig i l'alegría.

Adeu, ciutat dels comtes benhaurada
adeu, terra de gestes i beutat
me'n vaig avui amb l'ànima endolada
freturant millors temps de llibertatat.

DOMENECH JUNCADELLA

(*) Derrera poesia d'aquest jove poeta escrita moments abans de marxar vers al Marroc.

¿Quare dubitasti?

Com Jesucrist digué a Sant Pere
te dic a tú ma dolça aimada:
¿Per què has dubtat? nina encisera
si et duc al cor sempre gravada.

¿Per què has dubtat? si jo per tú
foll he plorat de nit i dia,
si no t'aimés més que a ningú,
ton grat record no ploraría.

Durant ta absència he estat malalt,
ple mon esprit d'anyorament.
¡Quant he sufert amb el meu mal!
¡Que ha estat horrible'l meu torment!

I en mitx les hores de tristor
ton dolç record sempre he advocat,
i tú no has vist el meu dolô,
díguem, ¿per què de mí has dubtat?

JOAN B. RODÉS

Amorosa

Nina hermosa, somni dolç,
flor de ma vida,
rosa bella qu'et desclous
en eixa riba,
nau llisquenta que pel mar
voles tranquila,
si vinguessin a mon port,
¡quína delicia!
de l'escuma de la mar
n'ets la regina
llum que ve del Paradís,
font d'alegría,
de la terra gai pinsà,
del mar gavina;
del cel blau, llampec llunyà
que l'illumina.
El teus llavis carmesins,
ta cara fina,
els teus ulls qu'el firmament
envejaría
si'ls vegés esta blavor
qu'els dona vida,
n'han ferit lo pobre cor
qu'en mon pit nía,
lo meu cor qu'enmalalteix
de dia en dia,
passarell qu'han aixelat
ja no refila
jardí sol, sense rosers
ni clavellines;
sols de veure tot somrís
per tú delira!

Si fugissis lluny de mí
¡s'em moriría!

ANTONI BERENGUER

El palau dels degotalls

Al faldar de la muntanya
hi ha el palau dels degotalls;
l'ha forjat amb lenta manya
l'aigua clara dels cimalls.

L'aigua es filtra per la serra
al besar del sol naixent,
i la cova, sota terra,
reb el seu desflorament.

Les parets filen pausades
l'argent nítid que'ls hi cau,
i les barres acabades
enteixinen el palau.

L'aigua freda regalimn,
cada floc es va allargant...
Quan a terra s'aproxima
de la joia és més brillant.

Les columnes són formades
al juntar-se amb l'altre floc,
i les deixen reforçades
les goteres poc a poc.

Les goteres que perlegen
sobre l'arc engelebrit,
i que llur destí fadegen
amb esguard escotorit.

I si alguna que's destrena
cau a dintre dels aigualls,
surt una cançó serena
del palau dels degotalls.

. . . . . .

Els pastors de les clotades
tenen d'ell crudel neguit.
Diu que allí hi dancen les fades
al bell punt de mitja nit.

Les entranyes enrogides,
les columnes diamants,
i elles salten estordides
agafades de les mans.

JOAN POVILL ADSERA

Follía

Quan floreixen tots els arbres
i la prada va granant,
quan arriben les jornades
delicioses del bell Maig,
quan les flors humils esclaten
i s'envermelleix el camp
de les roselles sagnantes
que baden a claps a claps,
sortím, ¡oh ma estimada!
sortím d'aprop la llar,
qu'és verda la gran plana
i riu de fòra'l mas;
deixem que hi entri l'aire,
obrím de bat a bat
les portes de les cambres
i tots els finestrals,
qui entri l'ocellada
si hi vol cantâ i niuar...
¡Cantem, oh ma estimada!
¡Cantem com dos infants!

JOAQUÍM SEGURA LAMICH

Llegiu el proper número EXTRAORDINARI
DE
"Catalunya Literaria"
DEDICAT ALS
JOCS FLORALS DE BARCELONA
Publicarà totes les composicions premiades en la gaia festa de la nostre literatura.

Cançó sitgetana

Música del mestre En Josep Torrents

Com el cel blau i la mar blava,
són els nostres cants;
prodigis de la raça
tot'hora triomfants.

Caminem a la ventura
per trovâ goig i consol.
El dalit ningú l'atura;
com el vent i com el sol.

Que les festes d'aquest poble
totes tenen resplandô;
l'esperit ben pur i noble
i amarades d'emoció.

Prodiguem sense cap mida
els exemples de virtut
i enlairem la nostra vida
amb un cant de fortitut.

Com el cel blau i la mar blava
són els nostres cants;
prodigis de la raça
tot'hora triomfants.

J. Vives i Borrell

Els pins

A Ventura Gassol, poeta.

Pins forts, pins alts,
pins plens d'escorsa
que guariu als malalts
i els deu la vostra força
amb l'aire que us arpeja
i us fa brunzir.
Deixeu vostre brancatge al grat de l'aire
a l'aire que psalmeja
i s'ompla amb vostra flaire
i porta un nou fruïr
i amb vostra aroma amara la carena
de llum i flors i herbatge tota plena.

Què hi fa de bon estar
devall dels pins durant la nit serena
quan l'oratjol no para de cantar!

R. Blasi i Rabassa

El teu record tan sols és llum

En la quieta solitut
d'eixa nit fosca,
el teu record, tan sols és llum
que aclareix l'ombra.

Llum blanca, llum pura d'estelada
que tot l'espai amara
de fresques sentors de jorn d'estiu.

Llum que mon esperit aclara,
i envolcalla,
de mans tebiors, d'un dolç caliu.

Gai record, blanca llum, que si'm faltava
sumiría'l meu esperit
en les fredes boires d'hivernenca aubada
en les tèrboles quietuts de negre nit.

Josep M.ª Tutusaus

La malalta

Les plàcides tardes del mes de Maig eren per la malalta noves esperances de vida. L'haurieu vista contemplar extassiada l'horitzó hores i més hores, amb un esguard pàllit, amb un somriure no acabat que'l d'esclatar que se li fonía pels llavis; uns llavis blancs, blanquíssims... De tant en tant s'alegrava al sentir el xerroteig dels gentils pardals que molt aprop d'ella li feien més agradable aquella estança.... i fins arribava prop d'ells (¡bé prou que la coneixien!) i carinyosament els hi anava tirant molles de pa, així pausadament com ho feia a les oques, aquelles oques que restaven anyorades a la finca que posseien anomenada «Villa Rosa...» i la tarda queia, queia amb una quietut inefable, i era llavors quan la malalta sentía l'abatiment, era llavors quan sentía una extranya recança de deixar aquell lloc de beata pau... i amb pas incert, oscilant s'encaminava vers al Sanatori. Tenía tot el posat d'una santa penitenta. Son esguard donava comiat fins al nou dia, a flors, arbres, aucells, fonts, muntanyes... mes a son cor s'hi arraulien ba-

tecs esperonats per records no molt llunyans, evocant-li visions de cares conegudes, veus amigues que li parlaven de ciutat, de festes, de bullici, d'alegria... ¡quàntes coses li deien! ¡quàntes noves hi havia!... mes la malalta s'aconhortava igual qu'el dia, aquell dia que anava a la posta tot emportant-se-li un troç de joventut i pensava amb un endemà, un endemà vigorós, ple de vida, de llum... fins li dolia no estar ja amb la dolça companyia dels ausells. ¡Pobre malalta! no veia que aquelles hores de delectança que creia viure, la vida li fugia, se li apagava, igual com aquella tarda que queia i s'enduia les últimes clarors de posta...

ANTONI TORRELL CAVALLÉ

Noticiari

El proper diumenge, dia 14 de Maig, celebrarà en l'«Ateneu Empordanés», la funció del seu benefici, el director del quadro dramàtic de l'esmentada entitat, posant-se en escèna amb tota cura, l'obra de gran èxit en tres actes del patriarca de les lletres catalanes Angel Guimerá *Terra Baixa*, de la que promet fer-ne una indiscutible creació el beneficiat,

—

Estàn preparant-se amb molt d'entusiasme els Jocs Florals de Rubí, arganitzats per la «Cámara Agrícola» i la nostra revista, que's celebraràn el dia 29 de Juny junt amb la Festa Major, en l'envelat monumental que s'aixecarà a la plaça. Per manca de temps i espai no podem publicar el cartell que sortirà properament a la prempsa i en nostre nomero del 25 del corrent.

—

FESTA DE SANT JORDI A VICH. — Anguany Vich, ha celebrat la festa de Sant Jordi.

Les entitats «Catalunya Vella» i «Centre Autonomista de Dependents», volgueren honorar al patró de Catalunya, fent tocar sardanes enfront de llurs edificis. La hermosa dança de la Pàtria fou puntejada amb entusiasme a totes hores.

A la tarda, el llorejat poeta En Ventura Gassol donà a «Catalunya Vella» una conferència, ont amb brillants paragrafs entusiasmà al auditori parlant del renaixement espiritual de Catalunya i de nostres justes aspiracions.

Poc després hi hagué apet de germanor a la mateixa entitat, ont a l'hora de brindar parlaren el Batlle, senyor Bach, els presidents de les entitats organitzadores de la festa i altres senyors. El poeta En Ventura Gassol lleigi una inspirada poesia,

Acabà la festa a la nit amb la representació al Centre Autonomista, del drama de En Pitarra, «Els segadors».

La diada del 23 d'Abril perdurarà sens dupte, en el cor de tots els vigatans nacionalistas.

Del nostre corresponsal a Vich
CARLES BARRIS FABRÉS

NOTA.—Cada escriptor es fa responsable dels seus escrits.

Correspondència

J. Milian. — Hem rebut els seus treballs. anirem publicant-los.

Ll. Prevosti.—Anirà.

Josep M.ª Canet.—Anirà.

A. Torrell.—Anirà.

Sebastiá Bofill.—Anirà aviat.

Ivo Pons.—Anirà.

Carles Barris.—Anirà aviat.

F. Moragas.—S'han rebut els seus versos. Els publicarem.

Ricard Ferrer.—Hem rebut la seva prosa. Es molt flúixeta. Envii millor i no abusi tant de paraules enrevessades.

Joan Parill.—Els seus treballs seràn publicats.

Josep Ayestà.—S'ha rebut la seva prosa. Serà publicada.

A. Chinchilla.—Anirà.

R. Magre.—Serà pubicat

Queden moltes cartes a contestar.

Preus de soscripció: BARCELONA: Trimestre Ptes. 1'25 — FORA: Ptes. 1'50

Imprenta Miret.-Plaça del Rei, 8.-Barcelona

CASA BASTIDA

Passeig de Gracia, 18

Gran Baçar de Sastrería estil Nord-Americá

L'actuació d'aquesta casa distingint-se pels seus desitjos de competència, fa que assoleixi cada dia major rendiment en els negocis, lo que'ns permet oferir tals aventatges al comprador en el ram de sastreria, que amb una modesta quantitat, pot vestir a gust i a mida, amb el mateix luxe dels que's vesteixen amb els millors sastres. Oferint una baixa d'un cinquanta per cent.

SECCIO DE CONFECCIONS

Trajos fil d'estiu a **20, 30** i **40** pessetes.

Trajos llaneta Gran chic, a **40, 50, 75** i **75** pessetes. Pantalons, desde **7'95** pessete.

SECCIO A MIDA

Trajos fil per estiu desde **35** pessetes. Trajos llaneta Gran chic a **40, 50, 65, 75** i **180** pessetes.

Amb el mateix ordre de preus, podem confeccionar pendes d'Etiqueta, Sport, Fantasía i Chambre.

SECCIO DE CAMISERIA

Camises blanques, desde **4'95** pessetes. Camises amb coll, punys i corbata, desde **7'95** pessetes. Colls de totes formes, desde **0'75** pessetes coll. Calsotets desde **3'50** pessetes. Camises a mida, **10** pessetes. Pijames, desde **10** pessetes. Colls i corbates, desde **1'95** pessetes. Camises color, fantasia a mida, **10** pessetes.

Lo reduit dels preus, no priva que obsequiém al comprador amb diferents regals

GENRES DE PUNT

Grans existencias de mitjons fantasía, desde **0'50** cèntims, i seda a **3'50** pessetes. Trajos interiors de fantasía, desde **10** pessetes. Samarretes jumel, desde **1'50** pesetes.

Barrets, desde **2'95** pessetes. — 100.000 Gorras desde **1'45** pessetes.

Desde fóra enviant 0'50 cèntims en segells els trametém un catàleg, un centímetre i un sistema per a pendres la mida a sí mateix.

Casa exclusiva en Genres de punt

PREUS DE FÁBRICA

PERE OLLÉ

Cardenal Casañas, 4

(Plá de la Boquería)

BARCELONA

Faianç Català

Objectes per a presents
Serveis de crestall
Vaixelles, Bronces, Cerámiques,
Esmalts, Taules per te, vidres,
Marbres, Bomboneres
i objectes de bateig
Presentació esquisida

Corts Cotalanes, 615-Barcelona-Tel. 1884 A